

लौकित्याङ्ग m. 1) der Planet Mars AK. 1,1,2, 27. H. 116. HALS. 1,46. MBH. 6,86. 7,8877. 9,3113. HARIV. 12794. R. 2,41,10. 3,31,5. 5,18,7. 55,2. VIKR. 142. MĀRK. P. 82,11. — 2) eine best. Pflanze, = कम्पिष्त्रक RĪĀN. im ÇKDn.

लौकित्यान 1) adj. rothmäutig. — 2) m. Ichneumon RĪĀN. im ÇKDn. लौकित्यामुषी (लौकित् + मुष) f. N. pr. einer Keule R. GORR. 1,30,9. लौकित्याय् (von लौकित्), °यति, °यते roth werden, sich röthen P. 3, 1,13. VOP. 21,9. आदित्ये लौकित्यायति (beim Untergange) MBH. 1,1173. 5,3012. 6, 3269. 3450. 7, 6100. HARIV. 5825. तेन (अम्बरेण) अयुना नून-मलौकित्यायि NAIŠH. 22,49.

लौकित्यायन m. patron.; pl. SĀŠKE. K. 184, a, 3. लौकित्यायनपूताश्च HARIV. 1463 nach der Lesart der neueren Ausg. st. लौकित्यायामहृताश्च der älteren Ausg. Wohl fehlerhaft für लौ°.

लौकित्यायनि f. patron.: लौकित्योदधे: कन्या धात्री स्कन्दस्य सा स्मृ-ता । लौकित्यायनिरित्येवं कदम्बे सा क्वि पूज्यते ॥ MBH. 3,14494. Man hätte लौ° erwartet; die Endung इ st. ई aus metrischen Rücksichten.

लौकित्यायन् m. Kupfer TRIK. 2,9,32. लौकित्यायसँ 1) adj. aus röthlichem Metall gemacht TBH. 1,5,6,5. — 2) n. (संज्ञायाम्) wohl Kupfer P. 5,4,94. Sch. VOP. 6,45. — Vgl. लौक्यायस. लौकित्यार्षा m. N. pr. eines Sohnes des Ghr̥t̥ap̥r̥sh̥tha BHĀG. P. 5,20,21. लौकित्यार्ष adj. feucht von Blut, von Blut triefend: शर् MBH. 7,4900; vgl. रुधिरार्ष R. 6,92,59.

लौकित्यार्षन् n. eine best. Krankheit des Weissen im Auge: Auswüchse von rother Farbe SUÇR. 2,310,4.

लौकित्यावभास adj. röthlich SUÇR. 1,61,13. लौकित्याशोक m. rothblühender AÇOKA KATHĀS. 104,91. लौकित्याश्च adj. rothe Rosse habend, mit rothen Rossen fahrend MBH. 4,1738 (लौ° ed. Calc.). ÇIVA ÇIV.

लौकित्यास्य adj. einen rothen, blutigen Mund habend AV. 8,6,12. लौकित्यार्हँ m. eine rothe Schlange VS. 24,31. लौकित्यमन् (von लौकित्) m. Röhre ÇĀŃKH. BR. 18,11. GOBH. 2,8,1. Schol. zu KĪTJ. ÇR. 4,14,6.

लौकित्याभू (लौकित् + 1. भू), °भवति roth werden, sich röthen VOP. 21,9. लौकित्यैर्तँ adj. = लौकित्यैर् rothbunt P. 6,2,3, Sch. लौकित्यात्पल n. die Blüthe der Nymphaea rubra BHĀG. P. 3,23,48. लौकित्याद् P. 6,3,57, VArt., Sch. 1) adj. (f. घ्रा) rothes Wasser oder Blut statt Wassers habend MBH. 3,14269. R. 4,44,65. — 2) m. Bez. einer best. Hölle JĀĒN. 3,223.

लौकित्योर्षी adj. (f. ई) rothwollig VS. 24,4. लौकित्य 1) m. a) eine Art Reis H. an. 3,502. — b) N. pr. eines Mannes H. an. HARIV. 12833 nach der Lesart der neueren Ausg.; लौ° ed. Calc. — c) N. pr. eines Flusses (der Brahmaputra) H. an. v. l. für लौकित्य VARĀH. BRH. S. 14,6. 16,16. — d) N. pr. eines Dorfes (nach dem Comm.) R. 2,71,15 (73,13 GORR.). — 2) f. घ्रा N. pr. a) eines göttlichen Wesens: लौकित्या जनमाता HARIV. 9534 nach der Lesart der neueren Ausg. st. लौकित्यायनमाता der älteren. — b) eines Flusses MBH. 6,343 (VP. 184). — Vgl. लौकित्य und लौकित्.

लौकित्यायनमातरु f. N. pr. eines göttlichen Wesens HARIV. 9534. VI. Theil.

लौकित्या जनमाता die neuere Ausg. लौकितिका s. u. लौकितक; लौकिनी u. लौकित. लौकित्नीका (von लौकिनी) f. rothe Gluth TBH. 2,1,10,2. लौकित्य m. patron. PRAVARĀDEH. in Verz. d. B. H. 58,12 wohl fehlerhaft für लौकित्य.

लौकित्यम n. das beste Metall, Gold H. 1044. लौकात् (von लौकात्ति) m. pl. N. einer Schule: काथुमलौकात्ता: gaṇa kartikāśāpādi zu P. 6,2,37. — Die richtige Form wäre लौगात्. लौकायतिक (von लौकायत) adj. subst. ein Anhänger der Lehre des KĀRVĀKA, ein Materialist gaṇa उक्थादि zu P. 4,2,60. H. 863. R. GORR. 2,109,29. HALL in der Einl. zu VĪSĀVAD. 53. UTPALA zu VARĀH. BRH. S. 1,7. — Vgl. लौकायतिक.

लौकिक (von लौक) adj. (f. ई) das gemeine Leben betreffend, ihm angehört, darin vorkommend, gemein, gewöhnlich, alltäglich (Gegens. वैदिक, आर्य, शास्त्रीय) P. 5,1,44. VS. PRĀT. 1, 2. अग्नि KĀTJ. ÇR. 1,1,14. 3,27,4,3,7. KAUC. 55. JĀĒN. 3,2. M. 3,282. ज्ञान 2,117. प्रेतकृत्या 3,127. यात्रा (vgl. लोकयात्रा) 11,184. दिवि देवा मुमुदिरे भूतसंवाद्य लौकिका: MBH. 1,937. 12,3889. 12018. HARIV. 500. 2840. सलिल R. 1,42,18. समयाचार 2,1,16. 4,17,4. गिरु die gewöhnlich gesprochene Rede KĀM. NĪTIS. 3,22. KUMĀRAS. 7,88. कर्मन् PĀR. GRH. 2,17. Spr. 4961. श्रुति 3039. प्रवाद 5133. प्रव्रजित TATTVAS. 47. प्रसिद्धि NILAK. 164. 173. Ind. St. 1, 17,2. 8,296. fgg. 10,298. PRAB. 110,11. ÇĀŃK. zu BRH. ĀR. UP. S. 8. 118. H. 1074. वाक्यं द्विविधं वैदिकं लौकिकं च TARKAS. 51. घ्नद् RĪĀG-TAR. 1,52. BHĀG. P. 5,14,18. 10,24,7. MĀRK. P. 118,19. Verz. d. Oxf. H. 129, b, 10. 197, b, No. 460. ÇI. 4. Schol. zu P. 2,1,3. 4,2,39. SIDDH. K. zu 112. VOP. 26,220. KULL. zu M. 1,21. SĀH. D. 37. Comm. zu ĠAIM. 1,3,26. SARVADARÇANAS. 24,20. 135,15. प्रियतद्विता दान्तिपात्या यथा लोकवेद-पेरितं प्रयोक्तव्ये यथा लौकिकवैदिकेधिति प्रयुञ्जते PAT. in MAHĀBH. ed. BALL. 34. लौकिकेष्वप्येतत् in der gewöhnlichen Rede NIR. 1,16. श्र° (s. auch bes.) ungewöhnlich, ausserordentlich VIKR. 19,6. SĀH. D. 37. 297, 5. 22. BHĀG. P. 10,23,38. KUSUM. 4,1 v. u. BHĀŠHĀP. 62. Schol. zu P. 2, 1,3. m. pl. gewöhnliche —, alltägliche Menschen (im Gegens. zu Gelehrten, Eingeweihten) ÇĀŃK. zu BRH. ĀR. UP. S. 117. 318. Z. d. d. m. G. 7,312, N. SARVADARÇANAS. 38,7. mit der Welt vertraute Männer H. 947, SCHL. UTTARAR. 5, 8 (8,2). Menschen überh. MBH. 13,5849. n. sg. was in der Welt vorgeht, die Gesetze der Welt, allgemeine Sitte: वनै-कसो ऽपि सत्ता लौकिकज्ञा वयम् ÇĀŃK. 55,19. MĀRK. P. 95,23. कुलटानो न सत्यं च न च धर्मो भयं दया । न लौकिकं न लज्जा स्यात् PĀŃĀR. 1,14, 84. त्यक्त° der die gewöhnlichen Beschäftigungen aufgegeben hat BHĀG. P. 10,47,9. Am Ende eines comp. zw der Welt — gehörig: ब्रह्म° JĀĒN. 3,194. MBH. 13,7124; vgl. जीव°, मानुष°.

लौकिकत्व (von लौकिक) n. Gewöhnlichkeit, Alltäglichkeit SĀH. D. 48. लौकिकविषयविचार m. Betrachtung der alltäglichen Gegenstände, Titel einer Abhandlung Verz. d. Oxf. H. 245,a, No. 614.

लौक्य (von लौक) 1) adj. zur Welt gehörig, was in der Welt ist AV. 14,7,3. 15,6,6. über die ganze Welt verbreitet: तेजम् MBH. 13,1971. gewöhnlich, tagtäglich: कर्मन् 8,4103; die ed. Bomb. des MBH. an beiden Stellen लौक्य. — 2) m. N. pr. eines Mannes ÇĀŃKH. ÇR. 15,1,12.